

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. ΙΙ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις επαρχίες δεχομαστε και τρίμηνες συντρομές (α δρ την τρίμηνια).—Κανένας δε γράφεται συντρομητής α δεν προπλερώσει τη συντρομή του.

20 λεπτά το φύλλο.—Τα περασμένα φύλλα που λioύνται στο γραφείο μας διπλή τιμή.

Βρίσκεται στην Αθήνη σ' όλα τα κίosκια, και στις επαρχίες στα πρακτορεία των Έφημερίδων.

ται ο ποιητής της «Αγνής» με τη δύναμη της τέχνης του, που και τους ανυπόταχτους μουσικούς τόνους και σκοπούς, τους υποτάζει στο λυρικό νόημα, τους παίρνει και τους φιλολογεί, τους ψυχολογεί, τους ερμηνεύει και μās τους δείχνει με το Λόγου το ντύμα. Τί βαθύτατη τραγική ειρωνεία! Ο παπόδαρτος και βασανισμένος Αντρέας, θυμάται αξαφνα το νεκρικό σκοπό, την ώρα της ξαναγέννησης της καρδιάς του, του ανασασμού της σπαταλεμένης ζωής του. Τη στιγμή που του ανοίγεται ή αγκαλιά της αγάπης, τραγουδά μέσα του ή Μοίρα, σαν εκδικήτρα μαντεύτρα, το τέλος του.

Ο Αντρέας είναι ρωμός, κατάβαθα ρωμός, μά έχει τον αέρα της ευρωπαϊκής ζωής. Η ανατροφή του στα ξένα, το ανακάτεμά του στην κοινωνία του Παρισιού, τα ταξίδια του σε πολιτισμένες χώρες, του δίνουν τον ίδιο αέρα και στον τρόπο που κοιτάζει τα πράματα του κόσμου. Κι όμως κάτι μισό, κάτι ακαταστάλαχτο κλείνει μέσα του, «απαράλλαχτα όπως τζουνε σήμερα τα κινήματα της φυλής». Ένα χώρισμα μεταξύ του έαυτού του και της πατρίδας του νοιώθει αθελά του πάντα. Είναι το χώρισμα του πολιτισμού που στέκεται σήμερα ανάμεσα Ελλάδα και λοιπή Ευρώπη. Δε βλέπει λατρεία για το πνέμα στην Ελλάδα, δε βλέπει αγάπη για ψυχή και για νοσ, για τέχνη κ' έπιστήμη. Όρφανός ο τόπος. Όρφανός κι ο ίδιος ο Ρωμός. Το χρώμα που

γεννιέται, σε τόσα και τόσα μέρη, δεν του ανήκει. Την πατρίδα του έχασε όπως έχασε τον ουρανό του. Έτσι ο Αντρέας «παρατηρούσε κείνο που το παρατηρούμε καθημερινά, δηλαδή πως ο Ρωμός για να προκόψει, απαραίτητο είναι ναφήση το ρωμαίικο».

Αντίθετα, στα κινήματα και στα αισθήματα της Αγνής, βλέπουμε την άθωα, την άπλη, την ειλικρινή ψυχή της γυναίκας, όπως τη στρώσανε οι αιώνες κάτω από τους ελεύτερους ουρανούς και τη ζυμώνανε οι συνήθειες του πολιτισμού, με την αγαθή αντίληψη της ανθρώπινης ζήσης. Ένα κορίτσι χωριάτικο από τα περίχωρα της Λωζάννας, σου ξεσκεπάζει σαν άρετη την ευαισθησία, την αγάπη σε κάτι ανώτερο, τη λατρεία σε κάτι πνευματικό, με νοσ ικανό να δέχεται και να νοιώθει την αξία και την απόλαψη από μια καλλιέργεια σε ποίηση και σε τέχνη. Όλα τουτα χωρίς να παραστρατίξει από το γυναικίσιο το φυσικό, χωρίς να καταστρέφει τα ξεχωριστά δώρα της γυναικίσιας της ψυχής. Με τη λείτερη αφοσίωση, με τη θυσία την ανεξάρτητη, το θάρρος προς τη λογική της καρδιάς της, ρυθμίζεται ή ζωή της άλακρη. Πίστη στην απόφασή της κ' ευτύχη πέρα και πέρα για κάθε της πράξη, της δίνουν το χαρακτήρα δυνατού, γενναίου κοριτσιού, που είναι άφέλεια γεμάτο, γεμάτο από άθωότητα και δροσιά της ψυχής.

Η διαφορά της ηλικίας του Αντρέα και της Αγνής, δίνει άφορμή να μάθουμε, πως γεννιέται και πως πλέκεται το ίδιο αισθημα της αγάπης, στον άνθρωπο που μόλις ξανοίγεται στον ήλιο της ζωής, δλο άνημποριά κι άνηξεριά για τις μεγάλες στιγμές που κυκλώνουν το Είναι μας, και στον άνθρωπο τον ταλανισμένο και μπουχτισμένο από τα τερτίπια του έρωτα, από τις έπιτυχίες και τις άποτυχίες, από τις φεύτικες αφοσώσεις ίσα με τις ανεπάντεχες άχαριστίες κι άπάτες. Και βλέπουμε έτσι το ίδιο το αισθημα και στις δυο μεριές και στις δυο περιστασες, που είναι μια και μόνη μ' όλη την αντίθεση και τη διαφορά, πως στέκεται πάντα κ' αιώνια άθωο κι άγνό, σαν πρωτόγονο και σαν πρωτοφανέρωτο, σαν ποίηση και σα θρησκεία. Κάπου σημειώνει, ο συγγραφέας: «Όταν οι θρησκείες δλες, αν έρθη ποτές τέτοια μέρα, θα κοίτουνται χάμυ πεσιμένες από Άνατολή σε Δύση, όταν άπάνω στα συντρίμια τους, ύψωθει περήφανα ο νοός του ανθρώπου, θρησκα θα μείνη πάντοτες ή αγάπη, δεισιδαίμονας ο ποιητής». Μ' ένα τέτοιο μάτι γενικό, βλέπει παντού ο ποιητής της «Αγνής» και τα πιο άσημμαντα καθέκαστα, και ζητά να βγάλει από κείνα την πλατήτερη παρατήρηση, άπάνω στα φανερώματα της ζωής. Η δήγησή του, έτσι που περπατά, δε γητεύει μονάχα για